

шенъ, но не ни се сърдѣше. Този старъ добрякъ ни гледаше приятелски съ голѣмитѣ си черни очи, толкова спокойни, толкова мили, умни и жални, като че искаше да каже нѣщо. Ние се вирахме въ тѣхъ, замълчавахме, очаквахме и питахме:

— Какво, Бѣлчо? . . . А? . . . Кажи . . . Искашъ ли нѣщо?

Бѣлчо заклатваше глава, въздихнеше дълбоко и почваше бавно да прѣживя съ беззжбата си уста.

Тежка е сждбата на стария волъ, който умира сѣ тѣй мълчаливъ, както е и живѣлъ . . .

Вториятъ томъ на Е. Пелиновитѣ разкази е сжщо тѣй интересенъ, както и първия. Нека нашитѣ млади читатели, особено ония отъ третитѣ класове, го искатъ за ученич. си библиотеки и дома.

Театъръ.

Скрѣбнитѣ и радостни дни на театъра. — „Ивайло“. Нашата драма.

И народниятъ ни театръ не остана незасѣгнатъ отъ войната и отъ смъртъта. Тѣ откъснаха трима отъ най-добритѣ негови артисти, и първия день отъ тазгодишния театраленъ сезонъ бѣ единъ трауренъ споменъ за загубитѣ. Но тоя споменъ ще се издига въ театра винаги, когато се даватъ пиеси, въ които сж играли починалитѣ: тѣхното мѣсто за дълго още ще бжде пусто, неподпълнено.

Ала слѣдъ траурнитѣ дни, които нашата родина прѣтърпя, идатъ и дни на отдихъ, дни на нови